

FASTBALL

«Braa er på vei til å skape sin egen sjanger her på berget, med spenning bygd på en solid såle av fakta(...) helt unikt»

Stein Roll, Adresseavisen

KNUT A. BRAA

 TOM FALCK-SERIEN No 4

FASTBALL.

«Braa er på vei til å skape sin egen sjanger her på berget, med spenning bygd på en solid såle av fakta(...) helt unikt»
Stein Roll, Adresseavisen

KNUT A. BRAA

 TOM FALCK-SERIEN No 4

Knut A. Braa

Fastball

Originalens tittel: Fastball

© Copyright 2024 Knut Arnljot Braa

Omslagsdesign: Knut Gangåssæter, www.doghouse.no

Bearbeidelse og tilrettelegging til e bok: Marta Dec

ISBN: 978-82-8073-014-5

Det må ikke kopieres fra denne boken i strid med åndsverkloven eller avtaler om kopiering som er inngått med Kopinor.

Alle henvendelser om rettigheter til denne bok stiles til:

knut@braa.net

www.knutbraa.no

www.braa.net

*Til minne om
Alexandria (Alex) Mary Watters
1957–2005
som kjempet så hardt*

Fastball

Uttales/fa:stbaal/– engelsk (kode-)ord. Brukt av spesialstyrker for å beskrive akutte, ikke planlagte operasjoner hvor man trenger inn i bygninger. Vanligvis trener SAS (engelske spesialstyrker) med en fullskalamodell av målet laget av overdimensjonerte legolignende klosser i en enorm hangar ved hovedkvarteret ved Herenford.

Trafficking

Uttales/traff:ikking/– engelsk ord som beskriver salg, kjøp og utnyttelse av mennesker som handelsvare. Begrepet omhandler også salg av organer fra voksne og barn.

Fullstendig ordliste på slutten av boka.

Forord

Denne historien utspiller seg sommeren 2006, nesten sju år etter at Nato avsluttet den 78 dager lange bombingene av Serbia. Boken handler ikke om Balkan-krigene, men om det som skjedde etter konflikten. *Fastball* gir et mulig svar på hvorfor Vesten fremdeles leter etter Balkans krigsforbrytere, og hvorfor de kriminelle nettverkene fikk vokse nærmest fritt etter 1999. *Fastball* er også historien om hvilken rolle norske myndigheter og norske hemmelige tjenester spiller i Europas stadig voksende narkotika- og trafficking-industri.

Boken er fiksjon, men i stor grad basert på fakta om Norges hemmelige tjenester, Forsvarets spesialkommando og hvordan Clintonadministrasjonen sammen med Europas politikere lyktes med sin plan for oppløsningen av Slobodan Milosevic' Stor-Serbia.

*Verdenserklæringen om menneskerettigheter, artikkel fem:
Ingen må utsettes for tortur eller grusomheter, umenneskelig
eller nedverdiggende behandling eller straff.*

*«Pappa,» sa hun etter å ha lest om Madeleine, den engelske jenta som
forsvant i Portugal.*

«Ville du ha lett etter meg hvis jeg ble kidnappet?»

«Til verdens ende,» sa han.

Og han visste at hun ikke forsto hva han egentlig mente.

Andrea, 11 år, Las Palmas flyplass, kl. 13.05, 12. mars 2009

Innledning

BELFAST 1976

Falls road. Shankhill road. To gater, to verdener. På den ene siden protestantene, på den andre, litt lenger ned – katolikkene. Kampene hadde vart i flere timer den ettermiddagen. Skuddvekslingene hadde bølget frem og tilbake. Noen ganger i serier, andre ganger enkeltskudd. Omtrent som når noen laget popkorn. Hun hadde fått alle de tre ungene ned i kjelleren og opparbeidet seg et sinne mot mannen sin fordi han hadde valgt akkurat denne dagen for å dra til sentrum. Hun roet seg etter hvert. Visste at ektemannen hadde det verre enn henne, uvitende som han var om hvordan det gikk med dem. Minstemann begynte å sutre. Sulten gnog, og det var varmt i kjelleren. Hun lurte på om hun skulle ta sjansen på å gå opp i kjøkkenet. Det ble lenger og lenger mellom hvert skudd. Bare et og annet smell i det fjerne.

Hun sto på kjøkkenet da hun så ham. Hun hadde ventet på at vannet skulle bli kaldt nok til å fylle muggen med bringebærsaft. Smørbrødene lå klare bak henne. En lang rapende skuddsalve fikk kråkene på det flate taket på BP-stasjonen til å lette som en stor svart skygge. Gjennom kjøkkenvinduet kunne hun se en bit av den grå trappen foran huset. En sykkel lå henslengt og ensom. Tre meter lenger nede endte grusgangen i en jernport. Til venstre sto det gråhvite plankegjerdet som skilte rekkehuset deres fra naboens eiendom. Hun visste at to planker i gjerdet var løse nederst, slik at ungene kunne vippe dem opp og smette under. De orket ikke å gå ut porten når de skulle til hverandre.

Først trodde hun at det var en hund. Et av de skabbete dyra som rekte gatelangs og la igjen illeluktende klumper i hagene fordi folk aldri var ute og kunne jage dem. Vinden hadde tatt tak, og porten begynte å slå rytmisk. Hun kjente med fingeren på vannet, holdt muggen under og fylte opp. Blikket søkte automatisk ned mot porten da den slo enda en gang.

Soldaten så ut som en filledukke. Overkroppen lå inn over fortauet og bena stakk ut i veien. Han så ut som om han hadde vært på vei inn gjennom porten, men hadde ombestemt seg. Hjelmen lå ved siden av ham. Geværet så hun ikke. Vinden rusket i det svarte håret hans. Vannet skvulpet ut av muggen, hun skvatt til og satte den fra seg på benken. Rådsvill.

Det neste hun merket var lukten av korditt da hun skrevet over den veltede sykkel. Hun stoppet et øyeblikk utenfor porten. Så seg rundt. Det var stille. Ingen mennesker, ingen skudd. Ikke engang kråkenes hese skrik kunne hun høre lenger. Bare vinden.

Soldaten levde. Han ynket seg. Hun knelte ved siden av ham, tok tak i hodet, løftet det opp i fanget sitt, strøk ham over håret og visste ikke hva hun skulle gjøre. Det første skuddet hadde slått inn lavt, uten egentlig å gjøre stor skade. En jevn strøm av blod rant ned på asfalten. Hun så blodet samle seg i håndflaten. Lukten var søtlig. Gutten åpnet øynene og så på henne. Hun brukte forkleet sitt og gjorde et forsøk på å dytte det inn mot såret.

Det andre skuddet drepte ham. Hun hørte ikke smellet, men kjente snerten fra prosjektilet og rykket i kroppen hans. Piskesmellet var så høyt at det virket som om verden plutselig gikk i halv fart en stund. Hun så mot hodet til soldaten og la merke til at det svarte håret var borte. Sammen med resten av hodeskallen. Hun forsøkte å klarne hjernen og vendte blikket først nedover gaten, deretter oppover. Hun myste som om øynene så gjennom grumsete vann. Så klarnet vannet. Mannen sto femti meter unna, og hun visste plutselig at hun ikke burde gått ut for å hjelpe soldaten.

Han kom om kvelden. Bilen sto utenfor med motoren i gang. Hun hadde visst at han ville dukke opp. Ungene var plassert hos naboen ved siden av. Ektemannen var ikke kommet hjem ennå. Hun hadde vel et håp om å snakke seg ut av det. Han var ikke uvennlig, men heller ikke innstilt på diskusjon. Du er hjemme igjen før ni, sa han, og hun lot seg overtale da hun så legitimasjonen han viste henne.

Det skulle gå tretti år før kvinnen ble funnet.

Juli 2006

ELFENBENSKYSTEN, AFRIKA

Mannen som skulle dø, hadde ligget våken hele natten og ventet på at de skulle hente ham. Han hadde fulgt sirissenes sang nede fra elvebredden. Av og til hørte han det dype brølet fra en jaktende løve ute på savannen. Det var noe levende ved lydene. Noe vakkert, som om de hadde farger. Brunt, blått og dypt, dypt rødt. Samme farge som blodet som ble spilt på de store gresslettene i løpet av natten, eller hver gang det var en eksekusjonspelotong på gressplenen ved elvebredden, der de dømte ble tilbudt den siste klisjéaktige sigaretten. De fleste takket ja, selv om de ikke røykte. I et slikt øyeblikk tok de imot alt som ble tilbudt dem. De døde gjerne hostende og svimle. Mens urinen rant, ba de til en eller annen Gud.

Utpå natten begynte det å blåse. En evigvarende vind som hadde tilbakelagt tusenvis av kilometer over det flate landskapet og brakt med seg luktene fra et helt kontinent. Nå kom den inn i cella hans og vannet ut den emne lukten av urenslighet. Utpå morgenen hørte han lydene fra landsbyen. Skramling fra gryter, ungeskrik, noen som kjeftet eller snakket sammen. Han kjente ikke språket godt nok til å skille lydene fra hverandre. Noen sang. Det kunne han høre. En kvinne. Flere stemte i. En god sang. Rolig, melodios. Afrikansk. Den steg og sank med vinden, og sammen med lukten fra savannen gjorde den at han kunne lukke øynene og være et helt annet sted. Litt senere nådde lydene fra fengslet ham. Han reiste seg, gikk bort til et vaskefat og gjorde seg klar. Brevet lå ved siden av brillene hans. De hadde latt ham beholde dem. Han leste det enda en gang, men kunne det utenat. Det sto slik det skulle stå. Nederst i gangen hørte han smellene fra observasjonslukene som ble åpnet og lukket. Det skramlet. Frokosten ble levert.

«Hei, hvite mann.» Ulveglistet til gamle Madiba kunne sees gjennom den fem centimeter høye og tjue centimeter brede sprekken. Akkurat lang nok

til at man kunne skyve et brett med mat gjennom.

«Hei selv, gamle mann.»

Madiba hadde vært i fengslet i årevis. Ingen visste hva han satt inne for. Ikke visste han det helt selv lenger, heller. De hadde fått god kontakt. En hvit mann på dette stedet var ikke vanlig, og som regel ville han ha fått problemer i et fengsel som stort sett var fylt opp med landets egne mørkhudede borgere. Men Madiba hadde beskyttet ham. De utvekslet tjenester. Mannen hadde lært Madiba å lese, Madiba sørget for at ingen plaget ham.

«Mat, hvite mann?»

Han tok imot og grøsset da han så den uappetittlige bønnestuingen som lå blekgrønn på blikkfatet. Ikke noe valgfritt siste måltid her, nei, tenkte han. Her spiste du det du fikk servert, eller du kunne la være.

«Alt i orden?» Spørsmålet var retorisk. Madiba ble stående med luka åpen. Brevet hadde gått ut under metallplaten idet maten ble skjøvet inn.

«Nå er alt i orden, Madiba»

Det gikk noen sekunder. De brune, blodskutte øynene til Madiba kunne sees i spalten. De var nesten svarte. «Lykke til, min venn.»

Luka smalt igjen.

De kom klokken ti. Solen sto nesten i senit. Varmen begynte å merkes inne i cella. Fengselslydene hadde stilnet i takt med at varmen steg. Nå ble det ekstra stille. Alle visste hva som skulle skje, og alle var glade for at det ikke var dem det gjaldt. Rolig reiste mannen seg opp. Han så seg rundt. Brillene brettet han sammen og la i brystlommen på den slitte dressjakken de hadde latt ham få kvelden før. De ville vel slippe å kle på ham etterpå.

På vei ned gangen la han merke til ting han ikke hadde sett tidligere. En maur som kravlet over jordklumpene som ennå ikke var feid vekk, ripene på celledørene. Et og annet forsøk på skribleri i murpussen på veggen. De enslige lyspærene som sto på geledd i taket og samlet støv, skitt, spindelvev og fluer som dunket formålsløst mot de glovarme pærene.

Han kom ut på grusplassen. Han visste veien. De skulle over grusen, ut gjennom porten og ned til en gressplen ved elvebredden. Ved enden av gressplenen var det en jordvoll der en bred påle sto plantet i bakken. Hans siste stoppested. Han så opp. Varmen fra solen glødet. Det gjorde godt. Han skalv ikke så mye. Over hodet kvitret fuglene. Varmen var ennå ikke så

påtrengende at de hadde satt seg i trærnes skygge. Blåsvaler, tenkte han. De kretset rundt hverandre. Trakk seg sammen og foldet seg ut som små barnehender. Svalene for frem og tilbake. Først i sirkler, så ti meter bortover før de vendte og gjentok runden. Enten lekte de, eller så sloss de. Han valgte å tro at de lekte. Fastbundet til pålen kunne han kjenne lukten fra elva. En god lukt. Alt luktet godt nå. Alle sansene hans var skjerpet. Skytterne hadde ikke kommet ut ennå. De ventet til han hadde fått sekken over hodet. Et slags forsøk på medmenneskelighet, kanskje. Han trodde det lå en mer praktisk grunn bak: De ville være kortest mulig tid ute i den sterke solen. Til venstre så han kapteinen komme med noe mørkt i hånden. Sekken.

Han husket et sitat av forfatteren Solsjenitsyn: *Når du har tatt absolutt alt fra en mann, er han ikke lenger i din makt. Da er han fri igjen.* Han så opp mot himmelen. Han fikk et siste glimt av fuglene som fløy der oppe. Barnehender som vinket til ham.

Han var fri.

Mandag 3. juli 2006

WHITEHALL, LONDON

Det var tre av dem i rommet, og de var der i dypeste hemmelighet. De hadde kontorer i nesten samme geografiske område, og det var derfor ikke noe problem å møtes. Alle visste at de var der, men altså ikke hva de snakket om. Te og scones var brakt inn, og den lydisolerte døren til møterommet ville ikke bli åpnet før de ba om det, eller forlot rommet ...

«Historien ...» åpnet den ene av de tre og trakk i de plettfrie, hvite skjorteermene slik at gullmansjettene vistes. Mannen var i sekstiårene og korpulent. «Historien er i ferd med å innhente oss, gentlemen,» fortsatte han.

«Det betyr vel at andre også bør frykte for sitt ettermæle,» kom det tørt fra en tynn mann i femtiårene. Han virket ukomfortabel i den skreddersydde dressen, som om den hengslete kroppen var for spe til klærne, uansett skreddersøm. Mannen var brun. Sikkert et resultat av besøk hos de britiske styrkene i Afghanistan eller Irak. Eller solarium, tenkte mannen med gullmansjettene. Han hadde kjent dem som var til stede i rommet i mer enn tretti år. Gjennom sin tidligere jobb visste han om hver eneste lille hemmelighet de skjulte. Forfengeligheten til den spedbygde mannen var ikke engang en hemmelighet. Alle visste at forsvarsstabssjefen, tidligere leder for MI6 og mest kjent for å ha manipulert bevisene slik at Irakinvasjonen ble godkjent, var forfengelig til fingerspissene. Blant annet farget han kontinuerlig håret svart. Alle som besøkte ham på kontoret, kunne se de svarte rendene i hodehøyde på stolryggen.

Den tredje som var til stede i rommet, hadde ikke sagt så mye de femten minuttene møtet hadde vart. Nå rettet han seg opp i stolen, trakk den knivskarpe pressen på buksen tilbake og henvendte seg til forsvarsstabssjefen: «Du vet hvordan politikere er, straks noe slikt kommer

ut, vil de jakte på syndere.» Mannen hadde grå dress, blått slips og sandfarget hår. Det unnselige utseendet løy. Som Englands forsvarsminister var han den mektigste i rommet. «Straks noe lekker ut, vil de lukte blod. Slik er det alltid. Og det vil ramme partiet og meg.» De to andre i rommet tvilte ikke på i hvilken rekkefølge mannen med det blå slipset prioriterte. Også denne mannen skjulte hemmeligheter, men av et helt annet omfang enn forsvarsstabssjefens kunstige hårfarge.

Forsvarsstabssjefen og forsvarsministeren hadde hver for seg sett på klokkene sine og tydelig signalisert at møtet var over.

«Da er vi enige,» sa den korpulente. «Operasjonen går sin gang?»

«Operasjonene,» brummet forsvarsstabssjefen og likte ikke at han ble trukket inn i saken. Men tjenester krevde gjentjenester. Han sikret seg et solid innskudd på kontoen for gjentjenester med dette. Forsvarsministeren nikket uten å si noe mer. En operasjon var planlagt. Etter vanlig etterretningsmetodikk var den et dekke for en annen skjult aksjon.

Alle tre ga blaffen i hvordan den første operasjonen forløp, og om den var suksessfull eller ikke. Det de var interessert i, var resultatet av den siste. Dens mål var å hindre et mulig vitnemål. Det betydde drap. Mange drap.

Lager man omelett, krever det noen knuste egg, tenkte den korpulente idet han åpnet døren og tok farvel med forsvarsstabssjefen og forsvarsministeren. Ordtaket fikk ham til å se på klokken.

Det var tid for lunsj.

*I en tid med universell løgn
er det å fortelle sannheten et opprør.
George Orwell*